

A KÉRDÉS

*Zúg immár a Boreas Kemenes fölött.
Zordon fürgetegek rejtik el a napot.
Nézd, a Ság tetejét hófuvatok fedik,
S minden bús teletésre dől.*

(Berzsenyi: Horác)

JUNG KÁROLY

A lángok éjszaka belül lobognak,
Messze ellátszanak a falak között:
Lassan minden híd elhamvad mögöttem,
Körülzárnak parázsló könyvek, eszmék:
Bukó hadak, abbamaradt emlékek.
Megválaszolatlan marad minden kérdés,
Levelek, versek, hívások. A test sikolyai.
Szinte biztos: kopogtatnak majd nemsokára.
Kinn szakad a hó. Vastagon fedi Európát.
S én újra s újra csak rád gondolok.
Lángolnak a hidak, vinnyognak verssorok,
A Vaskapu torkából, délkelet felől,
Süvölt a jeges bizánci szél felénk,
Boreas dagadt képe meg másutt vicсорít.
Nem vagyok sem víg, sem okos. Még élek.
A császár kezét melengeti a parázs fölött,
Kitekint palotájából az öböl vizére,
A barbárok meg továbbra is várakoznak,
Szinte esztendőök óta, a bebocsáttatásra.
Végül aztán elhagyják Konstancinápolyt.
A Balkán hegyei között szakad a hó.
Nemcsak az utak, a *bodu jutu* is járhatatlan.
Mármost: visszafordulni vagy menni tovább,
Ez itt az igazi kérdés. S nincs rá válasz.